

áSzegedi Ítéltábla
Bf.III.772/2016/7.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2017. május 30. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A kifosztás büntette és más bűncselekmények miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2016. szeptember 13. napján kihirdetett **14.B.99/2015/62.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

vádlott nevené sértett sérelmére elkövetett kifosztás büntetteként értékelt cselekményt rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont] és készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének [Btk. 393. § (1) bekezdés a) pont] **minősíti.**

A folytatólagosan elkövetett zaklatás vétsége vonatkozásában a folytatólagos elkövetésre utalást **mellőzi.**

A 2013. szeptember 6. napján elkövetett cselekményeknek zaklatás büntetteként és zaklatás vétségeként való minősítését **mellőzi.**

A szabadságvesztés tartamát 6 (hat) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 5 (öt) évre **súlyosbítja.**

A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezésből a legkevesebb három hónapra utalást mellőzi.

A bűnjelek a Kunszentmiklósi Járásbíróság bűnjelnyilvántartásában Bny.21/2014. szám alatt vannak bevételezve.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 14.260.- (tizennégyezer-kettőszázhatvan) forint bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlottat 2 rendbeli kifosztás büntette [Btk. 366. § (1) bekezdés b) pont] magánlaksértés büntette [Btk. 221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont, (4) bekezdés], zaklatás büntette [Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont], folytatólagosan elkövetett zaklatás vétsége [Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont] és 3 rendbeli - két esetben folytatólagosan elkövetett - testi sértés vétsége [Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés] miatt - halmazati büntetésül - 4 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, és beszámította a vádlott által 2013. szeptember 6. napjától 2014.

február 27. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónap kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Elrendelte a Kunszentmiklósi Járásbíróság 2013. április 19. napján jogerőre emelkedett 13.B.48/2013/2. számú ítéletével kiszabott 8 hónap börtönbüntetés végrehajtását is. A Kunszentmiklósi Rendőrkapitányságon BNYT/2013/258. szám alatt bevételezett bűnjelek lefoglalását megszüntette, és a 2. sorszám alattit sértett², a 3. sorszám alattit tanú⁴nek, az 5. sorszám alattit vádlott neve vádlottnak kiadni, az 1. sorszám alattit az iratokhoz csatolni rendelte. Kötelezte a vádlottat 264.471.- forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be:

az ügyész, a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében,
vádlott neve vádlott elsődlegesen valamennyi bűncselekmény vonatkozásában felmentés,
másodlagosan enyhítés érdekében,
a védő, elsődlegesen a kifosztás büntette, a zaklatás büntette, a zaklatás vétsége és a magánlaksértés büntette tekintetében felmentés, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn. A tényállás kiegészítése, illetve helyesbítése mellett arra figyelemmel, hogy a vádlott sértett¹-vel szemben a táská elvétele érdekében alkalmazott erőszakot, a sérelmére elkövetett kifosztás büntettként értékelt cselekményt rablás büntettként [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont] és készpénzt helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének [Btk. 393. § (1) bekezdés a) pont] indítványozta minősíteni, a zaklatás büntette és vétsége vonatkozásában pedig arra figyelemmel, hogy 2013. szeptember 6. napján sértett² és sértett¹ szemben a fenyegetés és a bántalmazás egyszerre zajlott, a vádlott zaklatás büntettként való bűnösségének megállapítását és a zaklatás vétsége vonatkozásában a folytatólagos elkövetésre utalás mellőzését, a szabadságvesztés büntetés tartamának súlyosítását, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A bűnösségi körülményeket észrevételezte.

A védő, a felmentésre irányuló fellebbezését arra alapította, melyhez a vádlott is csatlakozott, hogy a kifosztás büntette esetében a vádlott által elvett mobiltelefon közös tulajdon volt, a zaklatás büntette és vétsége álláspontja szerint azért nem valósult meg, mert a vádlott és a sértettek is olyan állapotban voltak, hogy a fenyegető kijelentések nem tekinthetők komolynak, a magánlaksértés büntette vonatkozásában pedig a hozzátartozó sértett tanúk éltek a mentességi jogukkal, ezért az, álláspontja szerint bizonyítást nem nyert. Az enyhítést arra alapítottan indítványozta, hogy a vádlottat a bűncselekmények elkövetésében az motiválta, a felesége elhagyta, és 5 kiskorú gyerekkel egyedül maradt, valamint a nála maradt kiskorú gyerekek eltartásáról továbbra is gondoskodik.

Az ítélet tábla az ügyész eltérő minősítésre vonatkozó és súlyosításra irányuló fellebbezését találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem észlelt. Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az iratok egybehangzó adataira, és a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozatára figyelemmel kiegészítette, illetőleg helyesbítette az alábbiak szerint:

vádlott neve vádlottnak 2013 óta élettársi kapcsolata van, az élettársa háztartásbeli. A vádlott gyerekei közül három kiskorú gyerek (gyerek neve¹, gyerek neve², gyerek neve³) az ő és élettársa

eltartásában van, gyerek neve⁴ nevelőszülőknél van elhelyezve, akinek eltartásához a vádlott havi 5.000.- forinttal járul hozzá, gyerek⁵ pedig a volt felesége eltartásában van.

Az első fokú ítélet 3. oldal 3. pontjában szereplő elítélés alapját képező felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje 2015. október 18. napján telt volna le eredményesen.

A 4. oldal 3. bekezdésének értelemzavaró 2. mondatát kiegészíti akként, hogy a vádlott a ház előtt gépkocsijában várakozó tanú 1-et látva ült be a gépkocsiba.

A 6. oldal 4. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a pénztárcában volt 60.000.- forint készpénz a vádlott és sértett¹ sértett közös tulajdonát képezte.

A 7. oldal 3. bekezdését kiegészíti azzal, hogy az arra jogosultak a joghatályos magánindítványukat 2013. szeptember 6. napján terjesztették elő.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, mely a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A felmentésre irányuló fellebbezések a bizonyítékok értékelését támadják. Azt kifogásolják, hogy az elsőfokú bíróság nem vádlott neve vádlott védekezését fogadta el, - aki csupán a sértettek bántalmazását ismerte be, a többi bűncselekmény elkövetését tagadta - hanem a terhelő vallomásokat és bizonyítékokat.

Az elsőfokú bíróság valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot megvizsgált, azokkal részletesen foglalkozott. egyenként és összességükben is értékelte. Helytálló indokát adta annak, hogy a vádlott következetlen védekezését, illetve a tanúk vallomását milyen körben fogadta el, valamint vetette el. Sértett¹ és sértett² sértettek az egész eljárás során mindenre kiterjedően következetes, egymással is egybehangzó vallomást tettek. A vádlott védekezésével szemben az ő vallomásaikat támasztották alá a tanúk vallomásai is. Ezekkel egybehangzóak voltak a helyszínrre kihívott rendőr tanúk vallomásai, akik a vádlottal szemben intézkedtek, és ennek során hallották és látták az események egy részét. A bántalmazások módját, a keletkezett sérülések milyenségét nem csak a tanúvallomások, hanem az orvosszakértői vélemény is igazolta. Az utcán történeteket is több tanú látta. tanú 2 tanú pedig bizonyította, hogy sértett¹től a táska elvétele erőszakkal történt. Kétségtelen, hogy tanú 3 és tanú 4 tanúk mint hozzátartozók a vallomástételt megtagadták, de a magánlaksértés büntetett tanú 5 és tanú 6 tanúk, a tanú³ sérelmére elkövetett testi sértés vétségét sértett¹ és sértett² tanúk bizonyították, és családnév-ék ezen bűncselekmények miatt a joghatályos magánindítványt előterjesztették. Törvényesen értékelte az elsőfokú bíróság az egyéb bizonyítékokat, így a rendőri jelentéseket, a helyszíni szemle jegyzőkönyv, a fényképfelvételek, a lefoglalási és házkutatási jegyzőkönyvek adatait is.

A fenti bizonyíték értékelés mellett megállapított tényállás megalapozott. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nincs törvényes lehetőség, ezért a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból helyesen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, cselekményeit viszont csak részben, a sértett² sérelmére elkövetett kifosztás büntette, a 2013. szeptember 5. napján elkövetett zaklatás vétsége, a magánlaksértés büntette és a 3 rendbeli testi sértés vétsége vonatkozásában minősítette törvényesen.

Tévedett, amikor sértett¹ és sértett² sérelmére 2013. szeptember 6. napján elkövetett bántalmazás

közbeni fenyegetést zaklatás büntettének, illetve vétségének is, sértett1 sértett sérelmére elkövetett vagyon elleni bűncselekményt pedig 1 rendbeli kifosztás büntettének minősítette.

Az irányadó tényállás szerint, 2013. szeptember 6. napján a vádlott a házban sértett1 sértettet bántalmazta, sértett2 sértettet késsel megsértette, miközben a kést felmutatva megfenyegette őket, hogy leszúrja. Felszólította sértett2-t, hogy adja át neki a mobiltelefont, bántalmazta tanú3-at, majd ezután magához vette sértett1 sértett táskáját. A sértett ezt meg akart akadályozni, megfogta a táska fülét, de a vádlott hajánál fogva megragadta, amitől a földre esett, hajánál fogva az utcára húzta, ahol sikerült a táskát tőle elvenni, amiből kivette sértett1 sértett pénztárcáját, a benne lévő 60.000.- forint készpénzzel és bankkártyával, a táskát pedig visszadobta a sértettnek.

A fenti tényállásból megállapítható, hogy 2013. szeptember 6. napján sértett1 és sértett2 sértettek fenyegetése és bántalmazása egyszerre zajlott, a vádlott mindenképpen bántalmazni akarta a sértetteket, és a fenyegetésre azért került sor, hogy ennek nagyobb nyomatókat adjon. Az irányadó bírói gyakorlat szerint ha a személy elleni erőszakos cselekmény elkövetésével való fenyegetés célja nem a félelemkeltés, hanem a bántalmazás közbeni indulat levezetése, a zaklatás vétségének felrovására nincs lehetőség, a terhelt terhére kizárólag a megvalósult élet vagy testi épség elleni bűncselekmény állapítandó meg (BH2011. 303.). Erre figyelemmel, az ügyészi indítványnak is megfelelően, a testi sértés vétsége mellett sértett1 sértett vonatkozásában a zaklatás büntette, sértett2 sértett vonatkozásában a zaklatás vétsége a testi sértés vétségével valószínűsíthetően alaki halmazatban nem állapítható meg. Ezért az ítéletben, a cselekmények zaklatás büntetteként és zaklatás vétségeként való minősítését is, és a folytatólagosan elkövetett zaklatás vétsége vonatkozásában a folytatólagos elkövetésre utalást mellőzte.

sértett1 sérelmére elkövetett, az elsőfokú bíróság által megállapított kifosztás büntette csak akkor lenne megállapítható, ha a dolog elvételére irányuló szándék a vádlottban a bántalmazást követően alakult volna ki (BH1990. 416.). A jelen esetben viszont nem erről van szó. Az irányadó tényállásból megállapítható, hogy 2013. szeptember 6. napján, sértett1 sértettel szemben, a bántalmazása után az vádlott részéről az erőszak alkalmazása megszakadt. Ez idő alatt került sor a sértett2 sérelmére a kifosztás büntettének, illetve tanú 3 sérelmére a könnyű testi sértés vétségének az elkövetésére. Csak mindezek után vette magához a vádlott sértett1 táskáját, és akkor már ennek megszerzése érdekében alkalmazott a sértettel szemben erőszakot úgy, hogy hajánál fogva az utcára húzta, és a táskát a fogásából itt sikerült kivennie. Ilyen körülmények mellett kétségtelen, hogy a vádlott a táskát és annak tartalmát akarta megszerezni úgy, hogy ennek érdekében alkalmazott a sértettel szemben erőszakot.

A vagyon elleni bűncselekmények elkövetési tárgya az értékkel bíró olyan idegen dolog, amely nincs az elkövető tulajdonában vagy birtokában, viszont nem lehet a tárgya a közös tulajdonban lévő dolog (BH1994. 647.). Arra tekintettel, hogy a vádlott és sértett1 sértett 2002 óta házastársak voltak és házastársi életközösségük a bűncselekmények elkövetésekor is fennállt, vizsgálni kellett, hogy a vádlott által sértett1 sértettől elvett dolgok a vádlott számára idegenek, vagy közös tulajdonban lévőek voltak. A vádlott sértett1 táskáját, pénztárcáját, az abban lévő 60.000.- forint készpénzzel és bankkártyával tulajdonította el. Az kétségtelen, hogy a táska (női kézitáskáról van szó) és a pénztárca sértett1 tulajdona volt.

A készpénzt illetően, a felmerült adatok szerint a család jövedelme a GYES-ből, a családi pótlékból és vádlottnak járó szociális segélyből is állt. Mivel a 60.000.- forintot a vádlott és sértett1 a házassági életközösségük ideje alatt szerezték, és a gyerekek neveléséhez nyújtott állami támogatás nem tartozhat a házastárs különvagyonához, ez az összege a vádlott számára, az ítéletben álláspontra helyezve szerintem nem lehetett idegen dolog. Így, e vonatkozásban vagyon elleni bűncselekményt

nem követhetett el, amiért a 60.000.- forintot, az eltulajdonított tárgyak közül kirekesztette.

A vádlott által elvett bankkártya sértett1 sértett nevére szólt, az ő birtokban is volt, a vádlott a korábbi években akkor használhatta, ha a sértett megkérte, hogy azzal pénz vegyen le a számlájáról. Tehát, nem volt a vádlott sajátja.

A fentiek alapján az állapítható meg, hogy vádlott neve vádlott a számára idegen táskát, pénztárcát és a bankkártyát vette el jogtalan eltulajdonítás végett sértett1 sértettől úgy, hogy vele szemben evégből erőszakot alkalmazott. A fent kifejtettekre is figyelemmel az ítélőtábla a táska és pénztárca elvétele miatt a cselekményt nem kifosztás büntettének, hanem a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint büntetendő rablás büntettének minősítette. Mivel a bankkártya jogtalan elvétele csak a lopásnál jelent mint minősített eset törvényi egységet, és az eltérő jogi tárgy miatt nem lehet a rablás elkövetési tárgya, az a rablás büntettével halmazatban a Btk. 393. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő készpénzt helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségét valósítja meg. Ezért az ítélőtábla az erre vonatkozó cselekményt ekként minősítette.

A mobiltelefont a rendelkezésre álló adatok szerint sértett1 vásárolta 2013 tavaszán (nyomozati iratok 497. oldal). A mai életviszonyok mellett természetes és elfogadott, hogy egy ilyen dolog a házastárs különvagyonához tartozik, ezért ez is a vádlott számára idegen dolognak tekintendő. A vádlott, sértett2t az általa késsel történt bántalmazása után szólította fel a mobiltelefon átadására. Kétségtelen, hogy annak nem sértett2 volt a tulajdonosa, de mivel a követendő bírói gyakorlat szerint ilyen esetben a rendbeliség ahhoz igazodik ahány személlyel szemben az elkövető erőszakot vagy az élet illetőleg a testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetést alkalmaz annak érdekében, hogy a sértett tulajdonában vagy birtokában lévő dolgot jogtalan eltulajdonítás végett elvegye (BH2001. 458.), ez a cselekmény az elsőfokú bíróság által is helyesen megállapított 1 rendbeli kifosztás büntettének minősül.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság többségében helyesen vette számba és értékelte. Az ítélőtábla az enyhítő körülmények köréből a részbeni beismerő vallomást - mivel a bűnösség beismerésére nem terjedt ki - mellőzte, enyhítő körülményként azt vette figyelembe, hogy a vádlott 4 kiskorú gyerek eltartásáról gondoskodik, és további enyhítő körülményként a bűncselekmények azon méltányolható indítókát, hogy elkövetésükre olyan sajátos élethelyzetben került sor, amikor a vádlottat a felesége 5 kiskorú gyerekekkel magára hagyta, más férfivel létesített kapcsolatot, de ennek ellenére azt ígéretét, hogy visszamegy a családjához, amit nem teljesített. További súlyosító körülményként vette figyelembe a vagyon elleni erőszakos bűncselekmények elszaporodottságát is.

A megváltoztatott minősítésre figyelemmel a vádlottal szemben kiszabható halmazati büntetés 2-12 évig terjedő szabadságvesztés, a középérték 7 év. A vádlott terhére megállapított rablás, kifosztás és magánlaksértés büntette kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmények. Ezen körülményekre, a vádlott előéletére és a súlyosító körülmények nagyobb számára tekintettel, vele szemben a középérték szerinti szabadságvesztés kiszabása lenne indokolt.

A vádlottat gyanúsítottként 2013. szeptember 6. napján hallgatták ki. Így, az eljárás vele szembeni megindításától eltelt idő csaknem 4 év, ami jelentősnek tekinthető. A 2/2017. (II.10.) AB határozatban megfogalmazott alkotmányossági követelményre tekintettel, az eljárás elhúzódása miatt, az ítélőtábla a középértéknél 1 évvel enyhébb, 6 év szabadságvesztést is elegendőnek tartott a büntetés céljai eléréséhez. Ezért, az elsőfokú bíróság által kiszabott 4 év 6 hónap szabadságvesztés tartamát 6 évre súlyosbította. E mellett szükségesnek találta a közügyektől eltiltás tartamának 5 évre való súlyosbítását is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezése szükségtelenül tartalmazza a legkevesebb három hónap kitöltését, ugyanis a kiszabott szabadságvesztés kétharmad része ezt a mértéket meghaladja. Ezért az ítéletábra az erre vonatkozó utalást mellőzte.

Az iratokból megállapítható, hogy a bűnjelek a Kunszentmiklósi Járásbíróság bűnjelnyilvántartásába vannak Bny.216/2014. szám alatt bevételezve, ezért az ítéletábra az első fokú ítélet erre vonatkozó rendelkezését ekként helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiek szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjával 14.260.-forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2017. május 30.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
előadó bíró

Dr. Benedek Tibor s. k.
bíró

A Szegedi Ítéletábra Bf.III.772/2016/7. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 14.B.99/2015/62. számú ítéletének, a jelen ítélettel meg nem változtatott része, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. május 30.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke